ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ ΡΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ — ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΝΔΡ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ 61α
ΤΗΛΕΦΩΝΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ 273—202
ΣΥΝΤΑΞΙΣ 276—563
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ 277—852

Η ΗΜΕΡΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ — ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ 32ον—ΑΡ. 9.718
ΚΥΡΙΑΚΗ
12
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1976
Τιμή φύλλου δραχμάς 5

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΜΕΤΡΑ ΣΤΟ ΑΙΓΑΙΟ

Ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ θέμα τῆς ὑφαλοκρηπίδος στὸ πινάκιό του

Θ' ΑΠΟΦΑΝΘΗ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΟΥΣ ΜΗΝΕΣ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΜΟΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΙΟΘΕΤΗΣΗ

ΧΑΓΗ, (Α.Π.Ε.). Τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἀπέρριψε τὴν Ἑλληνικὴ προσφυγὴ γιὰ τὴν λήψη προσωρινῶν μέτρων στὸ Αἰγαῖο.

Ἡ Ἑλλὰς εἶχε ζητήσει τὴν προσωρινὴ ἀπαγόρευση τῆς διεξαγωγῆς τῶν Τουρκικῶν Ἐρευνῶν γιὰ πετρέλαιο στὸ Αἰγαῖο, μέχρις ὅτου ρυθμιστῆ ὁριστικὰ ἡ Ἑλληνο—Τουρκικὴ διαμάχη, γιὰ τὸ θέμα, καὶ τὸν καθορισμὸ τῶν ὁρίων τῆς ὑφαλοκρηπίδος τοῦ Αἰγαίου.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου ἀναφέρει ὅτι:

«Οἱ συνθῆκες ὅπως ἐμφανίζονται σήμερα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, δὲν εἶναι τέτοιες ποὺ νὰ ἀπαιτοῦν τὴν ἄσκηση τῆς ἐξουσίας τοῦ Δικαστηρίου νὰ ὑποδείξη τὴν λήψη προσωρινῶν μέτρων στὸ Αἰγαῖο».

Ἡ Ἑλληνικὴ προσφυγὴ ἀπερρίφθη μὲ ψῆφους 12 ἔναντι μιᾶς ἀπὸ τὸ 15μελές Δικαστήριο.

Δύο ἀπὸ τοὺς Δικαστές δὲν ἔλαβαν μέρος στὶς ζητήσεις ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς προσφυγῆς.

Ταυτόχρονα τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἀπέρριψε τὸ αἴτημα τῆς Τουρκίας μὲ τὸ ὁποῖο ἡ Ἄγκυρα ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ὑπόθεση δὲν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου.

Ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου ἀναφέρει ὅτι τὸ θέμα γιὰ τὸ ἂν τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ καθορίση τὰ ὅρια τῆς ὑφαλοκρηπίδος τοῦ Αἰγαίου θὰ συζητηθῆ λίαν προσεχῶς. Πηγὲς τοῦ Δικαστηρίου δήλωσαν ὅτι οἱ συζητήσεις γιὰ τὸ θέμα τῆς ἁρμοδιότητος μποροῦν νὰ διαρκέσουν ἀπὸ ἕξη ἕως ἑπτὰ μῆνες.

Τὸ διατακτικὸν τῆς ἀποφάσεως ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἀκολούθως:

«Διὰ ταῦτα τὸ Δικαστήριον:

1.— Κρίνει διὰ ψήφων 12 ἔναντι 1 ὅτι αἱ περιστάσεις, ὡς ἐμφανίζονται νῦν εἰς τὸ Δικαστήριον, δὲν εἶναι τοιαύτης φύσεως ἀπαιτούσης ὅπως ποιήσῃ χρῆσιν τῆς ἐκ τοῦ ἄρθρου 41 τοῦ Καταστατικοῦ Δικαιοδοσίας του νὰ ὑποδείξῃ προσωρινὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα.

2.— Ἀποφασίζει ὅτι κατὰ τὴν φάσιν τῆς γραπτῆς διαδικασίας θὰ ἀσχοληθῇ κατὰ πρῶτον μὲ τὸ θέμα τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου νὰ ἐπιληφθῇ τῆς διαφορᾶς.

3.— Ἐπιφυλάσσεται διὰ περαιτέρω ἀποφάσεώς του ὡς πρὸς τὸν καθορισμὸν προθεσμιῶν διὰ τὴν προμνησθεῖσαν γραπτὴν φάσιν τῆς διαδικασίας καὶ τὰς συναφεῖς δικαστικὰς ἐνεργείας.

Πῶς ἐσκέφθη τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο

Εἰς τὸ σκεπτικὸν τῆς ἀποφάσεως, ἀναφέρεται ὅτι τὸ Δικαστήριον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του ὅτι:

1) Αἱ ἀναληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς Τουρκίας σεισμικαὶ ἔρευναι δὲν συνεπάγονται κίνδυνον φυσικῆς βλάβης τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ὑποκειμένου ἐδάφους, ἢ τῶν φυσικῶν αὐτῶν πόρων.

2) Αἱ συνεχιζόμεναι δραστηριότητες σεισμικῆς ἐρεύνης αἱ ἀναληφθεῖσαι ὑπὸ τῆς Τουρκίας ἔχουν μεταβατικὸν χαρακτῆρα καὶ δὲν συνεπάγονται τὴν ἵδρυσιν ἐγκαταστάσεων ἐπὶ ἢ ὑπεράνω τοῦ βυθοῦ τῆς ἠπειρωτικῆς ὑφαλοκρηπίδος.

3) Ἡ Τουρκία δὲν ἀπεδύθη εἰς οἱανδήποτε ἐπιχείρησιν συνεπαγομένην πραγματικὴν ἰδιοποίησιν ἢ ἑτέραν χρῆσιν τῶν φυσικῶν πόρων τῶν περιοχῶν τῆς ἠπειρωτικῆς ὑφαλοκρηπίδος αἵτινες τελοῦν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν.

4) Τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας ἐκάλεσε τὰς κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας «νὰ πράξουν πᾶν τὸ δυνατὸν πρὸς μείωσιν τῶν παρουσῶν ἐντάσεων εἰς τὴν περιοχὴν ὥστε νὰ διευκολυνθῇ ἡ διαδικασία τῶν διαπραγματεύσεων» καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία νὰ «ἐπαναλάβουν ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεις ἐπὶ τῶν διαφορῶν των» καὶ ἐποιήσατο ἔκκλησιν εἰς αὐτὰς «νὰ πράξουν πᾶν τὸ δυνατὸν ὥστε τοῦτο νὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα ἀμοιβαῖας ἀποδεκτὰς λύσεις».

5) Μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἐδήλωσεν ὅτι ἐπίστευεν ὅτι ἡ ἀπόφασις θὰ «παραμέριζε τὰ ἐμπόδια διὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ διαλόγου (μὲ τὴν Τουρκίαν) καὶ θὰ ὡδήγει εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ὑφαλοκρηπίδος δι' εἰρηνικῶν μέσων» καὶ ὁ ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ παράγραφος τῆς ἀποφάσεως ἥτις ἐκάλει διὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἀπ' εὐθείας διαπραγματεύσεων ἦτο «ἐν ἀπολύτῳ συμφωνίᾳ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἣν παγίως ἠκολούθει ἡ Τουρκία».

6) Ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ τεκμαρθῇ ὅτι τὰ δύο κράτη, ἢ ἕνα ἐξ αὐτῶν, δὲν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὰς συστάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν διαφοράν, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τὸ Δικαστήριον ὅπως ἀποφασίση κατὰ πόσον τὸ ἄρθρον 41 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ παρέχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάξῃ συντηρητικὰ προσωρινὰ μέτρα μόνον χάριν τοῦ ἀποκλειστικοῦ σκοποῦ προλήψεως τῆς ἐπιδεινώσεως ἢ διευρύνσεως μιᾶς διαφορᾶς.

Τί εἶχαν ὑποστηρίξει οἱ δύο χῶρες

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν προσφυγή της εἶχε ζητήσει ὅπως τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον κρίνη καὶ ἀποφασίση.

1) Ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ νῆσοι (προσδιοριζόμεναι ἐν τῇ προσφυγῇ ὡς μέρος τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους), δικαιοῦνται τοῦ τμήματος τῆς ὑφαλοκρηπίδος τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς αὐτές, συμφώνως πρὸς τὰς ἐφαρμοστέας ἀρχὰς καὶ κανάνας τοῦ διεθνοῦς Δικαίου.

2) Ποία εἶναι ἡ πορεία τοῦ ὁρίου (ἢ τῶν ὁρίων) μεταξὺ τῶν τμημάτων τῆς ὑφαλοκρηπίδος ποὺ ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκία εἰς τὸ Αἰγαῖον.

3) Ὅτι ἡ Ἑλλὰς δικαιοῦται νὰ ἀσκήση ὑπεράνω τῆς ὑφαλοκρηπίδος της, κυριαρχικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐρεύνης καὶ ἐξερευνήσεως αὐτῆς καὶ ἐκμεταλλεύσεως τοῦ φυσικοῦ αὐτῆς πλούτου.

4) Ὅτι ἡ Τουρκία δὲν δικαιοῦται νὰ ἀναλαμβάνη οἱανδήποτε δραστηριότητα ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ὑφαλοκρηπίδος, εἴτε ἐξερευνοῦσα, ἐκμεταλλευομένη, διεξάγουσα ἐρεύνας ἢ ἄλλως πώς, χωρὶς τὴν συναίνεσιν τῆς Ἑλλάδος.

5) Ὅτι αἱ περιγραφεῖσαι (ἐν τῇ προσφυγῇ) δραστηριότητες τῆς Τουρκίας συνιστοῦν παραβίασιν τῶν κυριαρχικῶν καὶ ἀποκλειστικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος ὅπως αὕτη ἐξερευνᾶ καὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ὑφαλοκρηπίδα της, ἢ ὅπως ἐπιτρέπη ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὑφαλοκρηπίδα.

6) Ὅπως ἡ Τουρκία συνεχίση οἱανδήποτε περαιτέρω δραστηριότητα ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὑφαλοκρηπίδος τὰ ὁποῖα τὸ δικαστήριον θὰ κρίνη ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα».

7) Νὰ διατάξη ὅπως αἱ κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Τουρκίας:

α) Ἀπέχουν ἀπὸ πᾶσαν δραστηριότητα ἐξερευνήσεως ἢ οἱαν δήποτε ἐπιστημονικὴν ἔρευναν, ἀναφορικῶς πρὸς τὰς περιοχὰς τῆς ὑφαλοκρηπίδος ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ Τουρκία παρεχώρησε τοιαύτην ἔγκρισιν ἢ ἄδειαν ἢ προσκειμένας πρὸς τὰς νήσους, ἢ ἄλλως ἐν ἀμφισβητήσει εἰς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν:

β) Ἀπέχουν ἀπὸ τὴν λήψιν περαιτέρω στρατιωτικῶν μέτρων ἢ ἐνεργειῶν αἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ θέσουν ἐν κινδύνῳ τὰς εἰρηνικὰς των σχέσεις.

Ἐξ ἄλλου ἡ Τουρκία ὑποστηρίζει ὅτι:

1) Ἡ αἴτησις τῆς Ἑλλάδος εἶναι πρόωρος.

2) Τὸ δικαστήριον δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς αἰτήσεως.

3) Τὰ ἀσφαλιστικὰ μέτρα προστασίας ἅτινα ἐζητήθησαν, δὲν εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν προστασίαν τῶν ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος διεκδικουμένων δικαιωμάτων.

Δηλαδὴ ἡ Τουρκία ἐζήτησε, νὰ ἀπορριφθῇ τὸ ἑλληνικὸ αἴτημα περὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων, καὶ νὰ διαγραφῇ ἡ ὑπόθεσις ἀπὸ τὸ πινάκιον τοῦ Δικαστηρίου, λόγω ἀναρμοδιότητος.

Ἡ ἀπόφαση ἀναγνωρίζει τὸν παράνομο χαρακτῆρα τῶν ἐνεργειῶν τῆς Τουρκίας

ΣΧΟΛΙΟΝ ΑΠΟ ΝΟΜΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ

ΑΘΗΝΑΙ, (ΑΠΕ). Νομικοὶ κύκλοι, ἀναλύοντες τὴν ἐκδοθεῖσα ἀπόφαση τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης, διετύπωναν τὶς ἀκόλουθες ἀπόψεις:

Τὸ ὅτι τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἀπέρριψε τὸ ἑλληνικὸ αἴτημα γιὰ τὴν λήψη προσωρινῶν μέτρων, ἀνεμένετο μετὰ τὴν ἔκδοση τῆς γνωστῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ τὴν διαδηλωθεῖσα θέληση τῶν δύο μερῶν νὰ προχωρήσουν σὲ διάλογο γιὰ τὴν λύση τῆς διαφορᾶς των. Ἡ ἀπόφαση, ὅμως, ποὺ ἐξεδόθη, περιέχει πολλὰ θετικὰ στοιχεῖα καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ πρέπει νὰ θεωρηθῆ, ὅτι διασφαλίζει τὰ δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος.

Ὡς γνωστόν, ἡ Ἑλλὰς προσέφυγε στὶς 10 Αὐγούστου 1976 στὸ Διεθνὲς Δικαστήριο τῆς Χάγης, αἰτουμένη πρῶτον (καὶ κυρίως) νὰ καθορισθοῦν τὰ ὅρια τῆς ὑφαλοκρηπίδος τοῦ Αἰγαίου καὶ δεύτερον, νὰ ληφθοῦν προσωρινὰ μέτρα μέχρι τῆς, ἐν καιρῷ, ἐκδικάσεως τῆς κυρίας ὑποθέσεως. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐξεδόθη ἡ γνωστὴ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ ἤδη ἐκδίδεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου ὡς πρὸς τὸ δεύτερο ἑλληνικὸ αἴτημα, ποὺ εἶχε ἐπείγοντα χαρακτῆρα. Τὸ ἐπεῖγον, ὅμως, εἶχε ἀτονήσει μετὰ τὴν ρηθεῖσα ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, ποὺ ἔκανε δεκτὴ τὴν ἑλληνικὴ προσφυγή.

Πράγματι, τὸ ἑλληνικὸ αἴτημα γιὰ τὴν λήψη προσωρινῶν μέτρων ἐστηρίζετο ἀφ' ἑνὸς εἰς τὸν κίνδυνο ἀνεπανορθώτου βλάβης στὰ δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὶς ἐνέργειες τοῦ «Σισμίκ» καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν ὕπαρξη ἐντεταμένης καταστάσεως, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἀπειλήση τὴν εἰρήνη στὴν περιοχή.

Μὲ τὴν ἀπόφασή του τὸ Δικαστήριο παραδέχεται:

1) Ὅτι οἱ ἔρευνες τοῦ «Σισμίκ» ἔπρεπε νὰ γίνουν μὲ συγκατάθεση τῆς Ἑλλάδος. (Ἂν φυσικὰ δικαιωθῆ στὴν κυρία δίκη τῆς οὐσίας ποὺ ἐκκρεμεῖ).

2) Ὅτι οἱ ἔρευνες τοῦ «Σισμίκ» γίνονται κατὰ παράβαση τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω προϋπόθεση.

3) Ὅτι οἱ ἐνέργειες αὐτὲς (στὴν περίπτωση ποὺ τὸ Δικαστήριο, ὅταν ἐξετάση τὴν οὐσία τῆς προσφυγῆς, κρίνει ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶναι κυρία τῆς ὑφαλοκρηπίδος) παρέχουν στὴν Ἑλλάδα δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

4) Ὅτι ἡ Ἑλλάς, μὲ τὸ ν' ἀντιταχθῆ σταθερὰ στὶς ἐνέργειες τοῦ «Σισμίκ», ἔχει ἀποκρούσει κάθε ἐπίδραση ποὺ θὰ μποροῦσαν οἱ ἐνέργειες αὐτὲς νὰ ἀσκήσουν στὰ κυριαρχικὰ της δικαιώματα ἐπὶ τῆς ὑφαλοκρηπίδος τοῦ Αἰγαίου.

5) Ὅτι ἡ Τουρκία ἔχει δεσμευθῆ ἀπὸ τὴν δήλωσή της, ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ «Σισμίκ» οὐδόλως ἀποβλέπουν νὰ διεκδικήσουν δικαιώματα ἐπὶ τῆς παραβιαζομένης ὑφαλοκρηπίδος.

6) Ὅτι οἱ ἐνέργειες τοῦ «Σισμίκ» δὲν συνιστοῦν ἀνεπανόρθωτον βλάβη τοῦ βυθοῦ τῆς ὑφαλοκρηπίδος, ἡ ἀνεπανόρθωτη καταστροφὴ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος, διότι εἶναι ἐνέργειες ἐπιφανειακὲς καὶ ἐλαφροῦ χαρακτῆρος.

7) Ὅτι ἄν, ἀντιθέτως, οἱ ἐνέργειες αὐτὲς ἐπεκταθοῦν, προσλάβουν χαρακτῆρα μονιμώτερο καὶ ἰδιοποιηθοῦν τεμάχια τοῦ βυθοῦ ἢ ὑλικὰ ἐξαγόμενα ἀπ' τὸν βυθό, ἡ βλάβη τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῆ ἀνεπανόρθωτος καὶ τὸ Δικαστήριο θὰ μποροῦσε τότε, εἴτε αὐτεπαγγέλτως, εἴτε μὲ νέα αἴτηση τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐπανεξετάση τὴν κατάσταση καὶ νὰ διατάξη προσωρινὰ μέτρα.

8) Ὅτι δὲν εὐσταθεῖ τὸ αἴτημα τῆς Τουρκίας νὰ διαγραφῆ ἀπὸ τὸ πινάκιο, λόγῳ ἀναρμοδιότητος τοῦ Δικαστηρίου, ἡ κυρία προσφυγὴ τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως.

Εἰδικότερα, τὸ Δικαστήριο ἀπαν τῶν στὴ δευτέρα βάση τῆς αἰτήσεως γιὰ λήψη προσωρινῶν μέτρων δέχεται:

α) Ὅτι ἡ προσφυγὴ τῆς Ἑλλάδος στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἐκάλυψε τὸ θέμα τῆς ἐπιδεινώσεως τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἀπειλῆς τῆς εἰρήνης.

6) Ὅτι τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας συνέστησε διαπραγματεύσεις καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἀμφότερα τὰ μέρη συνεφώνησαν γιὰ τὴν ἔναρξη διαλόγου.

γ) Ὅτι ἀμφότερα τὰ μέρη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ σεβασθοῦν τὶς συστάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὸν Χάρτη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν.

5) Ὅτι δὲν ὑπάρχει «ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας» ἐπιδείνωση τῆς καταστάσεως.

ε) Ὅτι, ἐὰν ἡ κατάσταση μεταβληθῆ, τὸ Δικαστήριο μπορεῖ νὰ ἐπανεξετάση, ἄν ἡ νέα κατάσταση ποὺ θὰ δημιουργηθῆ, θὰ ἐπιβάλη τὴ λήψη προσωρινῶν μέτρων.

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ποὺ ἐγένοντο ρητῶς δεκτὰ ἀπὸ τὸ Δικαστήριο τῆς Χάγης, ἡ Ἑλλὰς ἐπέτυχε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὁ παράνομος χαρακτήρας τῶν ἐνεργειῶν τῆς Τουρκίας, ἔστω καὶ ἐὰν οἱ ἐνέργειες αὐτὲς δὲν συνιστοῦν ἀνεπανόρθωτη βλάβη. Ἔτσι, ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἤδη στὰ χέρια καὶ στὸν φάκελλό της μία δικαστικὴ ἀπόφαση, ποὺ θ' ἀποτελέση, ἐν καιρῷ, πρόκριμα γιὰ τὴν τακτοποίηση τῶν νομικῶν συνεπειῶν τῶν παρανόμων ἐνεργειῶν τῆς Τουρκίας.

Ἐξ ἄλλου, ὁ συνδυασμὸς μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας — στὸ ὁποῖο ταυτοχρόνως εἶχε προσφύγει ἡ Ἑλλάς — ἐπέτρεψε στὸ Διεθνὲς Δικαστήριο νὰ δώση μία περαιτέρω ἐνίσχυση στὴν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ — τονίζουν οἱ νομικοὶ κύκλοι — ποὺ δίδεται σὲ μιὰ ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας μὲ πολιτικὸ χαρακτῆρα «δικαστικὴ ἐπένδυση» καὶ ἐνισχύονται οἱ συστάσεις του γιὰ διαπραγματεύσεις.

Οἱ ἴδιοι κύκλοι ἐτόνιζαν ὅτι, παρὰ τὴν προσπάθεια τῆς Τουρκίας, τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἐκράτησε στὸ πινάκιό του τὴν κυρία ὑπόθεση (τὴν ὁριοθέτηση τῆς ὑφαλοκρηπίδος) καὶ ἐπὶ πλέον, ἀπεφάνθη ρητῶς, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δικαιοῦται νὰ ἐπανέλθη μὲ νέαν αἴτηση προσωρινῶν μέτρων, ἐὰν ὑπάρξουν νέα γεγονότα ποὺ θὰ δικαιολογοῦν τὴ λήψη τῶν μέτρων αὐτῶν. Στὴν περίπτωση δὲ ποὺ ἡ Ἑλλὰς δικαιωθῆ κατὰ τὴν ἐν καιρῷ ἐκδίκαση τῆς κυρίας ὑποθέσεως, ἡ Ἑλλὰς θὰ μπορέση ν' ἀξιώση ἀποζημίωση γιὰ ὁποια βλάβη ἔχει ὑποστῆ, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Τουρκία κατέχει πληροφορίες γιὰ τὸν ἑλληνικὸ βυθό.

Τέλος, οἱ νομικοὶ κύκλοι ὑπογραμμίζουν, ὅτι τὸ αἴτημα γιὰ προσωρινὰ μέτρα, καίτοι ἐπιθανολογεῖτο ὅτι δὲν θὰ γίνη δεκτό, ἦταν μία ἀκόμη ἔντονη διαμαρτυρία τῆς Ἑλλάδος ποὺ ἀπέβλεπε νομικῶς στὴ διατήρηση ὅλων τῶν δικαιωμάτων της. Τὸ Διεθνὲς Δικαστήριο ἐδέχθη οὐσιαστικὰ τὴ διαμαρτυρία αὐτὴ καὶ ἐδέχθη ρητῶς, ὅτι οἱ ἑλληνικὲς διακοινώσεις ἀποτελοῦν διαμαρτυρίες συνηρτημένες τῶν δικαιωμάτων μας καὶ συνεπῶς, ὅτι οἱ παραχωρήσεις τῆς Τουρκίας γιὰ τὴν ἀναζήτηση πετρελαίου εἰς τὸ Αἰγαῖο καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ «Σισμίκ» δὲν δημιουργοῦν τουρκικὰ δικαιώματα, οὔτε μποροῦν νὰ πλήξουν, ἢ νὰ μειώσουν, καθ' οἱονδήποτε τρόπο τὰ ἑλληνικὰ δικαιώματα.

ΑΘΗΝΑΙ, (Α.Π.Ε.). Τὸ *ΠΑΣΟΚ σχολιάζοντας τὴν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς Χάγης, ἐξέδωσε τὴν ἀκόλουθη ἀνακοίνωση:*

«Λυπούμεθα εἰλικρινὰ ποὺ οἱ προβλέψεις μας ἐπαληθεύσαν».

Ὁ κ. Καραμανλῆς συνιστᾶ νὰ σταματήσουν τὰ ρουσφέτια

καὶ νὰ καταπολεμηθῆ ἡ γραφειοκρατία

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΑΘΗΝΑΙ. (ΑΠΕ). Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Καραμανλῆς προέδρευσε χθὲς τὴν 11ην π. μ. τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, εἰς τὸ ὁποῖο μετέσχον καὶ ὅλοι οἱ ἀναπληρωθέντες τὴν Παρασκευὴ ὑπουργοὶ καὶ ὑφυπουργοί.

Ὁ πρωθυπουργὸς, χάριν ἐπιμερώσεως τοῦ ἀναμορφωμένου ὑπουργικοῦ συμβουλίου, κατὰ τὴν πρώτη αὐτὴ συνεδρίασή του, προέβη κατ' ἀρχὰς σὲ ἐπισκόπηση καὶ ἐκτίμηση τῆς γενικῆς καταστάσεως τῆς χώρας ἀπὸ ἀπόψεως καὶ ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς πολιτικῆς. Ὑπογράμμισε ὅτι ἡ χώρα ἀντιμετωπίζει ἐκτάκτους περιστάσεις — ἀφ' ἑνὸς τὴν κρίση στὶς ἐθνικοτουρκικὲς σχέσεις καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀρξαμένη διαδικασία τῆς ἐντάξεώς της στὴν Ἐνωμένη Κοινότητα—καὶ ἐτόνισε ὅτι οἱ περιστάσεις αὐτὲς ἀποβάλλουν ἐπιγρύπνηση καὶ ἔν τῇ ἐνώσει τῶν προσπαθειῶν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Καραμανλῆς καθώρισε, ὄχι μόνον τοὺς στόχους τῆς κυβερνητικῆς δραστηριότητος, ἀλλὰ καὶ τὶς μεθόδους γιὰ τὴν κινητοποίηση ὁλοκλήρου τῆς κρατικῆς μηχανῆς γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν μεγαλύτερης δυνατῆς ἀποτελεσματικότητος, προέβη δὲ μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀνανεώσεως τοῦ συνεργικοῦ συμβουλίου σὲ συστάσεις γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέθοδων ἀποτελεσματικωτέρας διοικήσεως, τὶς ὁποῖες ὑποδεικνύουν καὶ ἡ ἰδική του μακρὰ πεῖρα καὶ οἱ ηὐξημένες ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ κ. Καραμανλῆς ἐπεσήμανε τὴν ἀνάγκη νὰ πατάχθοῦν τὰ νοσηρὰ φαινόμενα τῆς γραφειοκρατίας, ἡ ὁποία, καίτοι ὡς ἕνα σημεῖο εἶναι φαινόμενο σύνηθες σ' ὅλες τὶς χῶρες, ἔχει ἐπιβαρυνθῆ στὸν τόπομας καὶ ἀπὸ παλαιότερες κακὲς κληρονομίες τῆς δημοσίας ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἀποδιάρθρωση ποὺ προεκάλεσε ἡ δικτατορία. Μολονότι τὸ Σύνταγμα δὲν διευκολύνει τὴν ριζικὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ, οἱ συντονισμένες καὶ διαρκεῖς προσπάθειες μποροῦν νὰ ἀποδώσουν σταδιακά, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τοῦ λαοῦ.

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἐτόνισε, ὅτι τὸ μέγιστο μέρος τῆς εὐθύνης γιὰ τὴν περιστολὴ τῆς γραφειοκρατίας ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν γενικώτερη ἀπόδοση τῆς δημοσίας διοικήσεως ἀνήκει εἰς τοὺς ἐπικεφαλῆς κάθε ὑπουργείου. Χαρακτηριστικὰ εἶπε: «Τὸ ἴδιο ὑπουργεῖο, μὲ τὴν ἴδια ὑπηρεσία μπορεῖ μὲ διαφορετικὸ ὑπουργὸ νὰ ἔχη διαφορετικὴ ἀπόδοση. Συνεπῶς ἡ ἀπόδοση τοῦ ὑπουργείου ἐξαρτᾶται σὲ σημαντικὸ βαθμὸ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ ὑπουργοῦ νὰ τὸ διοικῆ».

Ὁ πρωθυπουργὸς ἔκαμε συγκεκριμένες ὑποδείξεις γιὰ τὸν τρόπο συγκροτήσεως τῶν καταλλήλων ἐπιτελείων ἀπὸ στελέχη τῶν ὑπουργείων, τὴν ἱεράρχηση τῶν προβλημάτων κατὰ σοβαρότητα καὶ βαθμὸν ἐπείγοντος καὶ τὴν χωρὶς παρελκύσεις λήψη τῶν ἐνδεδειγμένων ἀποφάσεων. Ἐτόνισε ἐπίσης τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξοβελισθῆ τελείως ἀπὸ τὴν δημόσια διοίκηση ἡ «κατάρα» ὅπως τὴν χαρακτήρισε τῶν «ρουσφετιῶν» ποὺ ἐμάστιζε κατὰ τὸ παρελθὸν τὸν τόπο καὶ ἀποτελεῖ κατάχρηση ἐξουσίας καὶ ἀσέβεια πρὸς τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ. «Πρέπει νὰ δίδομε», εἶπε ὁ κ. Καραμανλῆς «ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω διαρκῶς τὸ παράδειγμα τῆς λιτότητος, τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς ἐργατικότητος. Ἂν οἱ ἀρετὲς αὐτὲς ἀποτελοῦν πάντοτε ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς χρηστῆς διοικήσεως, εἶναι σήμερα περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἄλλοτε ἐπιβεβλημένες. Γιατὶ ἡ χώρα ἔχει καὶ πολλὰ δύσκολα προβλήματα νὰ ἀντιμετωπίση, ἀλλὰ ἔχει καὶ ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ ἀποκτήση ἐπίζηλη θέση στὴν Εὐρώπη».

Ὁ κ. Καραμανλῆς τερμάτισε τὴν ὁμιλία του μὲ τὴν ἀκλόνητη— ὅπως εἶπε— πεποίθησή του ὅτι «ἕνας λαὸς μὲ ἡγεσία ποὺ ξέρει νὰ τὸν ἐμπνέη ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιήση θαύματα».

ΑΘΗΝΑΙ. (ΑΠΕ). Ἁρμοδία κυβερνητικὴ πηγὴ διέψευσε ὁπωσδήποτε τὶς πληροφορίες ποὺ δημοσιεύθηκαν, σχετικὰ μὲ τὸν ἀνασχηματισμὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ οἱ ὁποῖες ἀνέφεραν τὴν ὕπαρξη διαφωνιῶν μέσα στοὺς κυβερνητικοὺς κόλπους.

Εἶναι κωμικό, ἐτόνισε ἡ αὐτὴ πηγή, νὰ θεωρῆται ὅτι ὑπήρξαν ἐντὸ